

องก์ 1

ไอ้โคมงาม ยามเจ้า ต້ອງจันทร์แสง

1

การบันทึกคดีของข้าพเจ้านั้น จะมีความสมบูรณ์ไปไม่ได้เลย ถ้าหากข้าพเจ้าละเลยการบันทึกคดีในช่วงที่ข้าพเจ้ากับลออยังคงเป็นเพียงตำรวจสวมเครื่องแบบอยู่ ยังไม่ได้ย้ายมาสังกัดในหน่วยสืบราชคดี ยังคงเป็นเพียงตำรวจท้องที่เดินเท้าตระเวนไปทั่ว เป็นพลตระเวนในสังกัดตำรวจนครบาล แห่งกรมตำรวจภูธร ที่เที่ยวสอดส่องไปทั่วทุกตรอกซอกซอยในพื้นที่ที่ข้าพเจ้ากับลออรับผิดชอบ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคดีที่ข้าพเจ้ากำลังจะบันทึกถึงต่อไปนี้ เป็นคดีอย่างอุกฤษฏ์คดีหนึ่ง ที่ข้าพเจ้ากับลออยังอ่อนเชิงและอ่อนประสบการณ์มากนัก เป็นคดีที่นำความพินาศวอดวายจนเกือบถึงแก่ชีวิตมาสู่ข้าพเจ้าทั้งสอง และเป็นคดีที่เปิดโลกของขุนชนชาวจีนในผืนแผ่นดินไทยให้ข้าพเจ้าและสหายรักได้รู้จักและเป็นที่ยอมรับไปพร้อม ๆ กัน

แม้ว่าการบันทึกถึงคดีนี้จะเป็นเรื่องที่ยากลำบากต่อความรู้สึกของข้าพเจ้ามาก ตามที่ท่านผู้อ่านจะสามารถรับรู้ได้เองหลังจากอ่านบันทึกคดีนี้จบลง แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เลือกฝืนจิตใจของตนเอง เพื่อให้การรวบรวมบันทึกคดีของข้าพเจ้านั้นมีความสมบูรณ์ในสำหรับอย่างที่สุด เท่าที่ข้าพเจ้าสามารถจะกระทำได้

เรื่องนี้เริ่มต้นขึ้นในคืนวันหนึ่งของปีมะเส็ง ดวงจันทร์ขาวนวลส่องสว่างเต็มดวงเหนือปากฟ้า ล้อมรอบด้วยแสงแห่งดวงดาวที่ถักทอเป็นประกายโอบอุ้ม

ห้อมล้อม ไร่ซึ่งหมู่เมฆบดบัง ในระหว่างที่ข้าพเจ้ากับลออออกเดินตรวจตราไป
ตามตรอกซอกซอยต่างๆ ที่มีดสลัวและอับชื้น...

2

“มันมีชื่อว่า*โชคสองชั้น* เข้าฉายเมื่อประมาณสองปีที่แล้ว” ข้าพเจ้าพูดพลางระลึกถึงความหลัง แต่สายตายังคงมองสำรวจไปตามถนนหนทางที่มีดมิด “ฉันจำได้ว่าฉายที่โรงภาพยนตร์พัฒนากร มันเป็นภาพยนตร์ของนายเขียวของอ้วน สิบญ่เรื่อง”

“ฉันจำได้เลา ๆ ว่าจะเป็นเรื่อง*ไม่คิดเลย*ไม่ใช่หรือ แต่ตอนนั้นฉันยังอยู่ที่ต่างจังหวัด จึงไม่ได้ดูทั้งสองเรื่อง” ลออพูดขึ้นบ้าง

“ไม่ใช่...ไม่ใช่...” ข้าพเจ้าส่ายหน้า “ตอนนั้นสุขภาพของฉันยังไม่ฟื้นคืนเท่าไรนัก ด้วยพิษกระสุนของไอ้เสือสอง ฉันจึงหาเวลาพักผ่อนเพิ่มเติมด้วยการไปชมภาพยนตร์เรื่องนี้ ส่วนเรื่อง*ไม่คิดเลย*นั้น ฉันก็ดูด้วยเช่นกัน แต่ไม่ถูกรสสักเท่าไรนัก ด้วยว่าเป็นเรื่องรักแถมตลก ที่ตื้นเต้นจริง ๆ ก็มีแค่ฉากแข่งขันขี่ม้ากัน”

“น่าเสียดาย...น่าเสียดาย...” ลออบ่นไปมา

“ก็น่าเสียดายอยู่” ข้าพเจ้าหัวเราะ พลางส่องไฟฉายเข้าไปในตรอกที่มีเสียงดังกุกกักเบา ๆ เข้าใจว่าน่าจะเป็นเสียงของหนูออกมาหากินในยามค่ำคืน “มันเป็นภาพยนตร์ฝีมือสร้างของคนไทยเรื่องแรก จึงมีความน่าสนใจอย่างยิ่ง”

“แล้วแกพอจะขยายให้ฉันรู้เพิ่มเติมได้บ้างหรือไม่ ภาพยนตร์เรื่อง*โชคสองชั้น*นี้” ลออพูดพลางส่องไฟฉายในมือเข้าไปในตรอกแคบ ๆ ทางด้านซ้ายของตนเอง บ้าง สองเท้าเดินช้า ๆ เคียงคู่ไปกับข้าพเจ้า

“เท่าที่ฉันจำได้” ข้าพเจ้าพูด “มันเป็นเรื่องราวของนายอำเภอหนุ่มคนหนึ่ง

ดูเหมือนจะชื่อว่ากมล เขาได้รับมอบหมายให้มาจับโจรร้ายที่หลบหนีมาซ่อนตัวใน กรุงเทพฯ ในระหว่างนี้กมลได้พบรักกับวลี นางเอกที่มีหนุ่มหมายปองอยู่แล้ว คือวีน ซึ่งเป็นคนร้ายที่พระเอกตามหาอยู่ ในที่สุดพระเอกก็ตามจับคนร้ายได้”

“ถ้าให้ฉันเดา” ลออพูดขึ้น “โชคสองชั้นก็คงจะหมายถึงพระเอกของเรา จับได้ทั้งโจร แถมยังได้พบกับความรักอีกด้วย”

“เป็นเช่นนั้นจริง ๆ” ข้าพเจ้าตอบพร้อมกับหัวเราะเบา ๆ “ความจริงยังมีเกร็ดที่น่าสนใจในการสร้างภาพยนตร์สองเรื่องนี้ ถ้าแกอยากจะรู้”

“ฉันอยากจะรู้”

“ความจริงแล้ว หลวงสุนทรอัศวราชคิดจะสร้างภาพยนตร์เรื่องหน้าผี ของ หลวงสารานุประพันธ์ แต่เหตุที่หน้าผิวนั้น กำหนดไว้ว่าจะสร้างเป็นเรื่องยาว ประมาณสิบห้าตอนเห็นจะได้ ก็ปรากฏว่ากรุงเทพฯ ภาพยนตร์บริษัท ซึ่งเกิดจากความร่วมมือกันระหว่างสยามภาพยนตร์บริษัทของนายเชียวของฮ้วน สีนุกูเรื่อง และชาวคณะหนังสือพิมพ์ศรีกรุงของตระกูลลวสุวัต ร่วมมือกันคิดสร้างภาพยนตร์ขึ้นมาแข่ง แบบเร่งวันเร่งคืนกันทีเดียว หลวงสุนทรอัศวราชจึงจำต้องเปลี่ยนเรื่องที่จะสร้างอย่างกะทันหัน มาเป็นเรื่องไม่คิดเลยที่สามารถสร้างได้เร็วกว่ามาก แต่สุดท้ายก็ไม่ทันอยู่ดี”

“การชิงไหวชิงพริบเช่นนี้ ฟังดูจะสนุกกว่าภาพยนตร์ที่พวกเขาสร้างกันเสียอีก” สหายรักของข้าพเจ้าออกความเห็น

“ฉันเห็นด้วยกับแก” ข้าพเจ้าหัวเราะลั่น

“ฉันจำได้ว่านายเชียวของฮ้วน สีนุกูเรื่อง เป็นราชากิจการโรงหนังไซหรือไม้” ลออเอ่ยถาม

“เป็นเช่นนั้น” ข้าพเจ้าพยักหน้า เดินผ่านปากตรอกทางด้านซ้ายมือ แลเห็นรอยเปื้อนรอยหนึ่งอยู่บนกำแพง “ทั้งพัฒนากร พัฒนารมย์ ฮ่องกง สิงคโปร์ ชะวา ปีนัง บางลำภู นางเล็ง และบางกระบือ ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เป็นโรงภาพยนตร์ของนายเชียวของฮ้วน สีนุกูเรื่อง”

“ทั้งหมดนี้ดูเหมือนพัฒนากรจะเป็นโรงภาพยนตร์ที่ดูหรูหราที่สุด” ลออเสนอความคิดเห็น

“ฉันเห็นด้วยกับแก” มีรอยเปื้อนอีกรอย และอีกรอย ข้าพเจ้าส่องไฟฉายเข้าไปดูใกล้ๆ นอกจากบนกำแพง ข้าพเจ้ายังแลเห็นรอยเปื้อนรอยใหญ่อีกรอยอยู่ที่พื้น

“และแกจะเห็นด้วยกับฉันหรือไม่ว่า” ลอพอุดพร้อมกับคุกเข่าลง เอื้อมมือไปสัมผัสกับรอยเปื้อนบนพื้นอย่างระมัดระวัง “นี่เป็นรอยเลือดที่ยังใหม่เอามากๆ ที่เดียว”

ข้าพเจ้ากวาดไฟฉายส่องไปตามทางเดิน จากรอยหนึ่ง ไปสู่อีกรอยหนึ่ง “ฉันเห็นด้วยกับแก ลอพอ และดูเหมือนมันจะนำทางพวกเราเข้าไปในตรอกแห่งนี้”

3

วัดทิพยวารีวิหารเป็นวัดจีนเพียงวัดเดียวที่ตั้งอยู่ในบริเวณเกาะรัตนโกสินทร์ เดิมมีชื่อว่า**กัมโล่วยี่** ซึ่งตั้งชื่อตามบ่อน้ำทิพย์ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่เคียงคู่วัดนี้มาตั้งแต่โบราณกาล วัดทิพยวารีวิหารได้รับพระราชทานนามเป็นภาษาไทยจากองค์รัชกาลที่ 5 เมื่อพุทธศักราช 2452 นอกจากบ่อน้ำทิพย์ศักดิ์สิทธิ์แล้ว วัดนี้ยังมี**วิหารเทพมั่งกรเซียว** ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานเทพมั่งกรเซียวที่ศักดิ์สิทธิ์อีกด้วย

ข้าพเจ้าเดินตามรอยเลือดไปตามทางเดินในตรอกแคบ ๆ ได้ประมาณสามสิบเมตรก็แลเห็นประตูทางเข้าวัดทิพยวารีวิหารที่อยู่ทางขวามือเปิดแง้มอยู่ ข้าพเจ้าดันบานประตูเข้าไปอย่างแผ่วเบา มีแต่ความเงียบเท่านั้นที่ห้อมล้อมเราทั้งสองอยู่ กับหย่อมเลือดที่นำทางพวกเรามาตรงไปยังวิหารเทพมั่งกรเซียว

ท่ามกลางแสงจันทร์วันเพ็ญที่สาดส่อง หญิงสาวคนหนึ่งนอนนิ่งอยู่บนลานในวิหาร ข้าพเจ้าสอดสายสายตาอย่างระมัดระวังไปโดยรอบ แต่ไม่สังเกตเห็นความผิดปกติใด ๆ ลอผละจากข้าพเจ้าเดินออกไปนอกวิหาร แม้ไม่ต้องบอกข้าพเจ้าก็รู้ว่าล่อกำลังเดินสำรวจไปรอบ ๆ วิหารแห่งนี้

ข้าพเจ้าคุกเข่าลงไปข้าง ๆ ตัวเธอ เธอเป็นหญิงสาวชาวจีนอายุราว ๆ สิบแปดถึงสิบเก้าปีที่มีผิวขาวนวล ใบหน้าเรียวยาวแต่สองแก้มอ้มเิบเป็นพวงสวมเสื้อแขนกระบอกและกระโปรงยาวคลุมถึงข้อเท้า ซึ่งตอนนั้นมันเล็กขึ้นมาถึงหัวเข่า ไม่มีสร้อยคอ ไม่มีสร้อยข้อมือ ไม่มีแม้แต่แหวนหรือวกำไล ไม่มีเครื่องประดับใด ๆ ให้เห็นบนร่างกายของเธอแม้แต่ชิ้นเดียว

“เฮ้ย...”

เสียงตะโกนของลอร์ดดังขึ้นมาจากด้านนอก

“หยุดนะ นี่ตำรวจ” จากนั้นตามด้วยเสียงวิ่ง สามหรือสี่คน ไกลออกไป และไกลออกไป

เอื้อมมือไปแตะช่องปิ่นที่เอว กวาดสายตามองไปรอบตัวอย่างช้าๆ และรอคอย แต่ไม่มีสิ่งใดติดตามมานอกจากความเงียบ

แล้วข้าพเจ้าจึงสังเกตเห็นเลือดกองเล็ก ๆ ซ่อนอยู่ใต้เรือนผมดำขลับที่ยาวสยายของเธอ มันไหลออกมาจากศีรษะทางด้านซ้ายที่เธอนอนทับอยู่ ถึงตอนนี้ข้าพเจ้าก็รู้แล้วว่า รอยเลือดที่ข้าพเจ้าและสหายรักติดตามมานั้น เป็นเลือดของผู้ใด

ข้าพเจ้าเอื้อมมือเข้าไปสัมผัสที่ลำคอของเธออย่างแผ่วเบา เป็นลำคอของหญิงสาวที่นุ่มเนียนแต่ทว่าเย็นเฉียบ เย็นจนน่ากลัว ซี่พวงของเธอแผ่วเบาจนแทบไม่รู้สึกรู้สีก

แม้ว่าเธอยังมีลมหายใจ แต่ข้าพเจ้าก็มั่นใจว่าพระกาฬคงกำลังเรียกขานชื่อของเธออยู่ไม่ไกลจากจุดนี้เท่าใดนัก